

TOPHANE FESTİVALİ

Tophane Serinofil Derneği bu yıl onuncusu yapılan Tophane Kültür ve Sanat Festivali'nin ana sponsorluğunu üstlendi. Zaten başına Rüstem Efendi geldiğinden beri derneğin çizgisi adamakıllı değişti. İş küçük ama ses getiren organizasyonlardan koca festivalin ana sponsorluğuna kadar taşıldılar. Bravo vallahi...

Bu akıl almaz başarı sayısız dernek ve iş adamını da özendirdi. Bu özenti en çok bize yaradı. Eskiden 9 kuruş bulmaya 99 takla atarken şimdi sponsor olmak isteyenlerin telefonundan başımı kaldıramıyorum. Bir sürüsüne yok dedirtmeme rağmen, adeta telefonun ahizesine kenetlendim. Yılda 3 repertuardan 6 yıllık param trink bankada. Belimi öylesine doğrulttum ki, neredeyse boyum uzadı. Yıllardır Fıstıkçılar Birliği ile çalışmama rağmen, bu yıl mecburen Fındıkçılar'a geçtim. N'apıyım 10 kat fazla verdiler. Fazlası göz çıkarmaz derlerdi, doğruymuş... Gözlerim çıkmadıkları gibi gayet açık ve gayet fel fecirler.

Şu son 16 yıldır İstanbul'da pıtrak gibi sahne açıldı. Sırf Beyoğlu'ndaki sahne sayısı üçyüzyetmiş bulmuş. Dudullu'da bile yirmisekiz sahne var. Yurtdışından habire buraya taşınan gösteriler de olmasa, yılda iki bine yakın prodüksiyon yapılmasına rağmen vallahi sahnelerin çoğu topu atar. Sırf moda oldu diye açılıp da prestij yüzünden kapatılamayan 600-700 kişilik dandiklerin yüzüne ana okulları ve amatörlerden başka bakan yok. Zaten bakmaya da lüzum yok.

Tophane Festivali'nin bu yıl benim için en önemli yanı, kazıları nihayet tamamlanıp üç yıl önce açılmış olan binlerce yıllık Anfi Tiyatro'da bizim de gösteri yapacak olmamız. Tiyatro, Boğazkesen'le İtalyan Yokuşu arasında, Firuzzağa'ya kadar uzanan koca üçgen alanı tümüyle kaplayan muhteşem bir yapı. Daha doğrusu dev bir kültür, sanat kompleksi. Bizim arkeologların ellerini bırakıp ayaklarını, ayaklarını bırakıp taşaklarını öpmek lazım. Şahane iş başardılar. Tiyatro sanki sıfır kilometredeymişcesine tertemiz, fıstık gibi. Ama eğer belediye, 20 yılda ancak bitirilebilecek İstanbul metrosunu 5 yılda şipşak tamamlayıp hizmete açmamış olaydı, kazı süresince trafik felç olur, çevrede cidden isyan çıkardı. Ayrıca belediyecilere de helal olsun, iftihar ettim...

Anfi tiyatro Tophane'nin önlenebilemez yükselişi açısından da büyük önem taşıyor. İstanbul'suz olanlar (şehrin nüfusu 20 milyonu aştığından beri pek de olmayan kalmadı ama) bilmeyebilirler, Tophane'lilerin kendi çabalarıyla kurdukları Çevre Düzenleme Vakfı, semti, çevre sakinlerinin de katılımı ile abad etti. Serinofil Derneği'nin akıl almaz gelişimi nasıl Rüstem Efendi'nin eseriye, Vakıf da kayıtsız şartsız ve de hiç tartışmasız Ayıcı Fatın'ın eseri. Ayıcı dendiğine bakmayın. Ayıcılık babadan kalma, Fatın üçüncü kuşak. Babası gibi vahşice yaklaşmıyor Tophane'ye. Otu, yeşili toprak üstünde sevenlerden. Ön ayak olup yenilettiği geçmişin o muhteşem viraneleri şimdi olabildiğince İtalyan-Fransızlıklarıyla dimdik ayakta. O ne renk cümbüşü, o ne incelik. Bakmaya doyamıyorum, gözüm değer diye kıyamıyorum. Ayıcı Fatın de kıyamamış olacak, asmış her bir kapının üstüne nal kadar nazar boncuğunu. Ama binaların yapısına aykırı kaçmasın diye bütün nazarlıkları Verona'da özel olarak yaptırmış ve bu nazarlıkları açılışa özel olarak davet ettiği Verona Belediye Başkanı'na astırmış. Nazarlıklar da bir içim su, bence onların da üstüne birer nazarlık gerek. Benim oturduğum yıllarda, güzelliğini yitirmesine ramak kalmış kaşar bir orospu edasındaki semtin bu değişimini aklım havsalam almıyor... Bunca değişim inandırıcı gelmiyor. Sanki bu görünen

bir opera dekoruymuş da, arkasından on yıllardır kendimize layık gördüğümüz mimari mezalim ortaya çıkıverecekmiş gibi bir saplantı içerisindeyim. Evet son yıllarda her alanda dehşet verici bir hız kazandık. Neden?.. Çünkü sistem oturdu.

Daldan dala atlıyorum, asıl kelimemi unuttum. Gelelim, Tiyatro'ya ve özel önemine...

Tiyatro'nun prodüksiyon sorumlusu Gülsüm Teyze. Eskiden kimilerince malum, kimilerince gaipten işler yaparken, kafaya takmış, üç-beş biriktirip gitmiş Londra'da adamakıllı eğitim görmüş ve tüm birikimini ortaya koymak için, üstelik de gelen acaip teklifleri elinin tersiyle iterek memleketine dönmüş. Allah'tan dönmüş, çünkü işten çok iyi anlıyor.

Yıl 365 gün, Tiyatro'da 365 olay var. 7 000 kişilik Tiyatro'yu her gece 8-9 000 kişi lebalep doldurunca çevrenin de çehresi değişti. O kadar akıl almaz gösteriler oluyor ki, seyircilerin kimisi, ki yarısı diyebiliriz, mecburen Tiyatro çevresine yerleşmek zorunda kaldılar. Satılık-kiralık yer bulamayan şanssızlar ise çadır, uyku tulumu vesaire ile idare edip belediyenin kendilerine gösterdiği açık alanda yaşıyorlar. Memleket sanat sarhoşluğunda... İşin tek olumsuz yanı, kimi gösterileri beğenenlerle beğenmeyenler arasında kıran kırana yaşanan felsefi toplantıların katılanlar üzerinde yarattığı psikolojik yıkım. Lakin Ayıcı Fatin'in Vakfi bunun da önlemine almakta gecikmedi. Dev kompleks içinde çok ciddi bir ruhi bunalım merkezi kurdular. Gösteriden sonra felsefi toplantılara katılıp da beyni eriyik hale gelenler bu merkeze giderek acil şifa buluyor ve gösterileri kaçırma acısını tatmadan tatlı tatlı yaşamlarını sürdürüyorlar. Tüm bunların yanı sıra dünyadan turlarla ve tırlarla seyirci getirtildiği için, oteller-moteller, apartlar-kopartlar pıtrak gibi çoğaldı. Tophane'li paraya para demez oldu. Gel de şanssızlığına yanma... Ulan ben Tophane'de otururken korunması gereken paleolitik yaratık muamelesi görürdüm. Sıklıkla verdiğim partilerde evime gelenler arkitektural (bu da ne demekse) bir sarhoşlukla mest olmalarına rağmen beyin özürülü olup olmadığım konusunda pek fikir birliğine varamazlardı. Davetliler arasına bolca serpiştirilerek ortamın önemini vurgulayan ünlü insanlar gayet geri mahalleli üstünde manyak bir etki yarattığından, mahalleli ünlü paranoyasıyla bir o yana bir bu yana kafa atar, ben de bu tepkilerinin ne denli mübalağalı olduğunu çaresizce onlara anlatmaya çalışırdım. Hey gidi günler... Şimdi taşlar yerli yerine oturdu. Ünlülere de, çatısı, boyası, penceresi ve kapısı olan yapılara da alışık artık.

Her ne hal ise... Bizim gösteri günü yaklaşmakta, kırım pır pır atmakta... Provalar tam gaz. Bu temsil çok önemli, beğenilmemek söz konusu dahi olamaz. Olmayacak da eminim. Repertuarın bütün oyunları Antarktika, Alaska hariç tüm dünya seyircisi önünde denenmiş, başarısı kesin oyunlar. Ama bizim iş "karakolda doğru söyler, mahkemede şaşar" işi. O nedenle hiç ama hiçbir şey tesadüfe bırakılamaz. Hiç bir şey kitabına uydurulmamalı, her şey kitaba uygun yapılmalı. Topluluğa güvenim sonsuz. Dünyada 3 yıl üst üste "Yılın Dans Topluluğu" seçilmemizden bu yana hem popülaritemiz hem kalitemiz büyük sıçrama yaptı. Eni konu da enternasyonal olduk. 14 milletten dansçı var. Allah'tan iş icabı konuşmuyoruz, yoksa hangi dilde birleşirdik bilemiyorum. Tiyatro ilk açıldığından beri taciz edercesine bizi istiyorlar ama anlaşmalarımızı 5 yıl önceden yaptığımız ve de bir tek boş günümüz olmadığı için maalesef bu güne dek gösteri yapmamız kısmet olmamıştı. Epeydir İstanbul seyircisi önüne çıkmadığımızdan ötürü bu temsil 8.9 şiddetinde olmalı, seyirciyi osurtmalı...

Provalarımız başladı...Profesyonel ve işini sevenlerden kurulu her toplulukta olduğu gibi, yaratıcı, dingin ve hırslı bir biçimde güzel güzel çalışırken birden eşeğe su kaçtı.

Türkiye’de hiç oynanmadığı için günlerce prova yapmayı göze alıp repertuara almakta ısrar ettiğim “Bi Rüya Bile Göremedim” canlı müzikle oynanıyor. Canlı müzik dediğim tek kişilik davul-perküsyon heyeti. Davulcuyu gözüm gibi sakınırken aniden bire davulcu caz yaptı, atıştık, tutuştuk, aa adam gidiverdi. Yollarına gül yaprakları mı dökmedim neler yapmadım, lakin Nuh ile peygamber birleşemedi, adam bir de üstelik memleketi terk etti. Amanın senden yandım! Bantla oynayamayız. İlle de canlı müzik olmalı. Hay benim aklıma sıçayım, bant dururken ne ettim de ettim? Kafam İstanbul trafiğinin eski hali gibi karma karışık, hiç bir provayı alacak ruh durumunda değilim, kendimi de iptal ettim, kalktım vakfin kafesine gittim. Kafede kafayı parlatıp, duvarları cırmalayarak sinir krizi geçirmeye...

Kafeyi darbukacı Fatma teyze işletiyor, çok kahrımı çekti, şimdi de çekecek. Fatma teyze acayip darbukacı ama kendini emekli etmiş yemekli işe gireli beri. Bet beniz atmış içeri girdim, iliştim bir köşeye, bir duble kesmeyecek getirin şişeyi. Açtım içtim, içtim açıldım. Fatma teyze daha ayağımın ucunu görür görmez zaten uyandı bende mentollü bir durum olduğuna işi gücü bıraktı, çöktü yanıma. İlk üç dublenin sükut altındırımı dördüncü dublenin egale etmesiyle bööğürmeye başladım. Fatma teyze, “ Gel arkaya geçelim” dedi ama ben kendim geçemedim, beni geçirdiler. Fatma teyze az gecikerek geldi çöktü yanıma. “İyçç” dayatmalarına direnemedi, ben kazandım. Birlikte “this bottle is half empty” yapmaya başladık. Fatma teyze az gecikirken Rüstem Efendi’yi, Ayıcı Fatin’i ve Gülsüm Teyze’yi çağırılmış. Çok geçmedi bir by bir döküldüler. Ama onlar gelene kadar ben zaten Fatma teyzeye kırılıp, dökülüp, bükülmüşüm, kafam parçalı bulutlu, gözlerimde sağanak. O kadar işin içinden çıkamıyorum ki,

- Ne olacak, kim çalacak lan benim oyunumda?. Şunun şurasında 12 gün kalmış temsile...

Dördü de bir teselli al durumundalar ama benim bir teselliye ihtiyacım yok. Çözüm istiyorum ulan çözüüümm... Beni rahatlatmak için gayet dostane kerizlikte çözümler üretmeye başladılar. Tahammülüm kalmadı, “Bırakın” diye fırladım yerimden. Sıçarım çözümlerinize... İçip eğlenicez, eğlenip içicez, diyerek birden, “Allı turnam, ne gezersin burada” şarkısını söylemeye başladım. Ümmü’süz Gülsüm teyze bülbül sesiyle bana katıldı, derken allı turna pullu turnaya dönüştü... Ooohh acaip eğleniyoruz. Meğer bende ne repertuar varmış... Ayıcı Fatin yıllardır ayılarının konumunu kıskanmış şakkodu şukkodu göbek atıyor, Fatma teyze aldı darbukayı döktürü döktürüyor... Atmış, yetmiş...Kafalar jüt...Seksen, doksan...Derken Fatma teyze kafeli yılların acısını çıkarırcasına acımasız ustalıkta bir darbuka soloya girdi. Amanın, o nasıl çalmak?... O nasıl çalmak?.. Heyecandan ağızım gözüme bulaştı, attığım yüksek oktavlı çığlığın doğaçlama etkisiyle herkes yerinden fırladı. Fatma teyze haliyle soloyu kesti.

- Kesmee, çaal, durmaa.

Bağırmaya, ter ter tepinmeye başladım. Fakat feleğini şaşırılmış fokusümü bir türlü sabitleyemediğimden kimin durmaması gerektiğini kimseye anlatamadım ve pek tabii ki dehşetli sinirlendim. Basiretsiz kifayetsiz psikolojimle Fatma teyzeye doğru koşuyorken olan oldu, vıjt ayağım kaydı darbukaya saplandım. Serildiğim yerde, anahtar deliğinden açık meme görmüş sübyan gibi mes’ut sırtıyordum kii, kendimden geçmişim...

Uyandım... Nedense salondayım, koltuktayım, ağızım açık yatmaktayım... Neler oldu, neler ettim, nasıl geldim, nasıl yattım. Saniyenin binde birinde beynimi deliveren sorulardan nakavt

oldum, bıraktım kendimi flash back'in huzursuz kollarına.

Davulcu kaçmıştı. Üzölmüşüm. Gülsüm Teyze'ye gidip iki tek atmışım. Fatma Teyzeler gelmişti. Göbek atmıştık. Aaa göbek atmak da nereden çıktı kız?..Ya Rab'bim kuluna akıl fikir ihsan et. Beynim kesmece karpuz gibi, çatlayacak, tek şey hatırlamıyorum. Ya hatırlar utanırsam? Yok, istemiyorum. Ama olmaz, ne haltlar karıştırdığımı bulmam gerek. Çek yorganı kafana düşün Allahın cezası...Düşünüyorum, düşünüyö, düşünö, düşö, dü, buldum, darbuka. Fatma Teyze darbuka çalmıştı. Hem de fena çalmıştı. Olanların kimisi sökün etti kafama, kimisi özgürlüğü seçmiş, belli geri geleceğı de yok. Gelmesinler hiç önemli değil, şimdi tek önemli şey darbuka. Fatma Teyzeyi bulmam gerek. Hemen, şimdi, ivedilikle.

Kapı açıldı, beni salondaki kanepeye silkeleyerek benim yatağıımı ele geçirmiş olduğı şüpheye mahal bırakmaksızın ortada olan gecelikli Fatma Teyze içeri giriverdi. İvedilikle... Telepati fevkinde bir giriş. Oley... Her şey iyi olacak, Fatma Teyze olanları bir çırpıda anlatıverecek, beni rahatlatıverecek. Lakin benim anlatılanların tümünü dinleyecek vaktim kalmadı. Fatma Teyze, "Kız " diyerek ve kıkırdayarak anlatmaya başladı. Fakat dedim, benim fazla vaktim yok. Azıcık dinleyebildim, sözünü kestim.

- Dün olanları sonra anlatırsın, Allah rızası için şimdi beni dinle Fatma Teyze. Hani sana benim davulcunun kaçtığını, oyunun yattığını anlatmışım ya. Çözüm buldum.

İyi niyetli bir inek gibi yüzüme baktı.

- Sen çalacaksın Fatma Teyze.

Gözleri pörtledi,

- Nee? Gece düzelirsin sanmışım, sen iyice kafayı yemişsin.

Kadın haklı. Böyle damdan düşer gibi... Hopladım, zıpladım, zırladım, yumuşamaya başladı. Az daha acındırdım kendimi,

- Nasıl yaparım, ben hiç dansa mansa çalmadım ki!..

Aklı yattı...

- Hep irticalen çaldım.

Tava geldi...

- Bilmem ki, olur mu dersin?..

- Korkma ben seni çalıştırırım. Hem senin için de bir deneyim olur. Bakarsın acaip çalarsın, herkes peşine düşer.

Zokayı yuttu. Kıkırdadı,

- Hadi kız sen de!..

Belli verecek...

- Hadi n' olur şimdi evet de, ölümü gör.
- Peki kız tamam,

Uzattığı elini tutup, 3/4lük ölçüde şakıyarak beline sarıldım, çektim odanın ortasına Viyana valsinin onuruyla oynayarak vals yapmaya başladık.

Yüzümüzü yıkayıp, iki lokma yiyemeden hemen, o an provaya girdik. İlk iki gün sadece ikimiz çalıştık, anam ağladı. Doğru, gerçekten sadece irticalen çalarmış. Bir türlü hizaya sokamıyorum. Aynı şeyi üst üste, iki kez bile çalamıyor. Sıkıntıdan patlıyoruz. Ama sonunda her şey çok ama çok daha iyi gitmeye başladı. Eee, kadın akıllı, zehir gibi... Üçüncü gün, ilk kez dansçılarla birleşmek üzere salona geldik. Fatma Teyze'nin heyecandan dişleri takırdıyor. Çocuklardan sakın olmalarını rica ettim. Görünen köy kılavuz istemez, sakın olmazlarsa Fatma Teyze'nin dişleri ağzına dökülecek. Ya Allah, ya bismillah...

- Gir Fatma Teyze,

Girdi Ve daha girmesiyle, sağ elinden kurtulan baget kıvrak hareketlerle uçarak dansçılardan birinin kafasına küüt! diye düşürdü. Utanç içindeki Fatma Teyze acıyla kıvıl kıvıl kıvranan çocuğun yanına doğru seğirtirken zil sehпасına çarptığını fark edemedi. Her ne kadar tutmaya çalıştıysak da zil kulakları sağır eden bir şangırtıyla yere düşerek ortalığın bıkırını izale etti. Fatma Teyze'nin beti benzi attı, olduğu yerde kaskatı kesildi, kaldı. Bu, büyük ses getiren anlı şanlı girişin şoku bir müddet hepimizi olduğumuz yere mihladı. Ama düştüğü yerde arsızca dönerek hebele gübele gürültü çıkarmayı sürdüren zilin sesi mihlanma hissiyatımızdan bir an önce sıyrılarak kendimize gelmemizi çabuklaştırdı... Gülmememiz lazım. Çocuklarla kaş gözleştik, gülmeyeceğiz. Lakin beyinler komutlarımıza uymadı, tutamadık, koyverdik kendimizi. Fatma Teyze oto kontrolümüzün hepten elden gittiğini ve hatta yittiğini anlamış olacak ki o da katıldı bize, hep birlikte saldık keçileri çayıra.. Aman iyi ki baget elinden fırlamış Fatma Teyze, kese yaptırıp hamamdan çıkmışım gibi rahatladım. Daha başlayamadan provaya ara verdik mecburen. Ben mecburen Fatma Teyzenin moralini toparladım. Tekrar başladık. Fatma Teyze çok gergin, provayı o kadar sık kesmek zorunda kalıyorum ki çocuklar da gerildiler. Lakin devam etmemiz gerek yoksa bu halimizle oyunun ancak ilk beş dakikasını oynayabiliriz. Provanın sonunu zar zor getirdik. Her yanımı korku aldı. Ya Fatma Teyze bugünkü üslubunda ısrar ederse?

Akşam mecburen bana geldik. Birlikte hem çok çalışcaz, hem az aşıncaz. İki lokma bile yiyemeden çalışmaya koyulduk. Yorgunluktan sinirlerimiz iyicene gerilmişti ki kapı çaldı, elleri paketlerle dayalı döşeli Ayıcı Fatin çıka geldi. Zaten sıkıntıdan patlamışız, Ayıcı Fatin kurtarıcımız oldu. Oturduk açtık paketleri, usta günahkarlar gibi alel acele nefsimizi köreltmeye başladık. Ayıcı'da konu çok ama biz tek bir konuya endeksliyiz, renksiziz, bizden hayır yok bu gece. Kendimiz bile fark etmeden tekrar işin başına oturduk. Tamam bazı bölümler iyi olmaya başladı ama bazıları rezalet. Katiyen olmuyor...Katiyen olmuyor... En takıldığımız bölümlerden birini yineleyip dururken bir tef sesinin bize katılmasıyla Fatma Teyze'de gözle görülür bir rahatlama oldu, çaldıkları açılıp genişlemeye başladı. Provayı

kesmeden sesin geldiği yöne döndük, Ayıcı. Kalamış'tan bir tatlı huzur almaya gelmişçesine kanepeye uzanmış, bize eşlik ediyor. Hiçbirimiz kesmedik, bölüm bitti, işte bu sefer şahane oldu.

- Hay yaşsa be Fatin,

Bağırarak seyirtip, ayakucuna oturdum.. Fatin toparlandı, Kalamış aleminden aşağı indi, bize katıldı.

- N'olur temsilde sen de çal. Bak sen çalınca Fatma Teyze ne kadar rahatladı, nasıl bambaşka oldu di mi Fatma Teyze?

Fatma Teyzenin gözleri parladı.

- Evet, evet doğru. Hakikaten çalmalısın. Tek başıma çok geriliyorum. İşin üstesinden gelemeyip temsili berbat edeceğim diye kırım pır pır ediyor. Kaç gecedir uyum yok. Hadi Allah aşkına, hadi şimdi evet de!

Teyzem bana açık destek verdi. Ben onun bu desteğini üçe katladım.

- Şu andan itibaren bu iş sensiz olmaz, çalışıyorsan bir kerede olur de.
- Olur.

deyiverdi. Kaç cümledir boşuna dil dökmüşüz. Fatma Teyzeyle sevinç göz yaşları içerisinde elele tutuştuk, birbirimize yaslandık ve bu anın coşkusunu bozmaktan sakınarak öylece kalakaldık. Ayıcı'nın seslenip dürtelemesiyle toparlandık.

- Nol'du be! Nereye gittiniz? Heey!..

Doldurduk bardakları, vurduk birbirine, içtik bir dikişte... Hayırlı olsun... Hadi bakalım, boş duranı Allah sevmez. Yükselttik moralleri, işe yarar inşallah.

Evet, işe yaradı. Ayıcı harika çıktı. Zaten onun yapacağı, Fatma Teyze kadar yoğun değil. Cümle başlarını verip, bölüm geçişlerini hazırlasa bize yetiyor. İlk bir saatte olabileceği ortaya çıktı, biraz ara verdik.

- Hadi Rüstem Efendi'yi de çağıralım, belli bu gecenin sonu yok.

Açtım telefonu, Rüstem Efendi'yi de davet ettim. Rüstem Efendi gecenin o saatinde sanki telefonumu bekliyormuş gibi, hiç duraksamadan daveti kabul eyledi.

- Tamam yirmi dakika sonra oradayım,

Telefonu çat diye suratıma kapadı ve dediği gibi yirmi dakika sonra kapıda bitti. Yerleşti bir köşeye, gayet dozunda eleştirileriyle provalı, çalgılı muhabbetimize katıldı. Evet, her gelen iyi geldi. Gece verimli geçti. Darısı yarınki provanın başına. Şehir hayatına adapte olamamış salak horozların şafak saatinde ötüşleriyle uykusuzluktan geberdiğimi fark ettim. Gitseler de bir

uyusam diye düşünürken, aynı anda üçü birden ayağa kalktı.

- Hadi bakalım, geç oldu. Yolcu yolunda gerek.
- Provanın 11de olduğunu unutmayın. Ne yapın, edin saatinde orada olun, n'olur Allah aşkına...

Ayıp, mayıp... Yok olmalarını bile beklemeden şehvetle attım kendimi yatağımın terkesine, ne var ki yorgunluktan uyuyamadım.

Sabah provaya ben değil, yakışıklı bile olamayan cesedim geldi. Çocuklara gecenin nasıl geçtiği ve uykusuzluktan ne halde olduğumuzu bir bir anlattım. Anladılar ki anlayışlı olmak, dikkatli olmak, iyi çalışmak gerek. Ben anladım ki eni konu sakin olmak engerek... Koca Türk kahvemi yudumlayıp, derin derin nefes alarak girdim salona... Ayıcı Fatın Bey'in perküsyon heyetimize katılımının sosyo kültürel ve sanatsal açıdan gerekliliğini irdeleyen açış konuşmamdan sonra provaya başladık. Hepimiz pür dikkat, tetikteyiz. Kesmemek mümkün değil, arada tabii duruyoruz ama her düzeltme işe yarıyor, ekip bire bin veriyor. İşte prova dediğin böyle olur. Ayıcı'nın varlığı işi çok rahatlattı. Şükürler olsun Allahım. Dünkü o muhteşem şabalaklıktan sonra bu prova... Temsilin iyi geçeceğinin ilk mesajı hepimize malum oldu, bu mesajla çoştukça çoştuk, iştahla çalışıyoruz. Ancak isyan eden adalelerimizin ısrarlı sızısıyla akşam olduğunu fark edebildik.

- Hadi herkes kantine...Çaylar, kahveler benden,

Bağirtisiyle provaya son verdim. Hep birlikte acaip bir sevinç çığlığı attık, önümüze kim geldiye sarıldık. Kollarımı açarak Fatma Teyze'ye koştum şapır şupur, Ayıcı Fatın'e şapır şupur...Ohh...

Zaman bir su gibi akarak! bizi sahne provalarına taşıdı. Sahne mükemmel. Hani şimdiye dek dünyada gördüklerimden bile daha mükemmel diyebilirim. Bir iki ufak kıl tüy dışında hiç sorun yaşamadık. Ayıcı'yla Fatma Teyze ortalığın tozunu atıyorlar, bilmeyen ömür boyu bu işi yapmışlar sanır. Genel provada fikirlerini söylesinler diye güvendiğim birkaç eşimi dostumu da çağırdım. Prova sonunda ilk yanıma koşan Rüstem Efendi oldu. Bastı beni bağrına,

- İnanamıyorum, Fatma'nımla çalışacağını duyunca biraz tatlandığını düşünmüştüm ama...

Yanaklarından coşkuyla öperek yanımdan uzaklaştırdım.

- Sen Fatma Teyze'yle Ayıcı'ya git asıl. Çocukları da ihmal etme.

Dibimde bitiveren Gülsüm Teyze'yle sarılıp, bu iş burada bitmiştir edasıyla birbirimize göz ettik. Kaldı temsile birkaç saat. Allah'ım sana şükürler olsun, gücünü alma üzerimizden.

Şu sahne heyecanı denilen şey ne tuhaf. Her günün sahnede geçse bile heyecan tükenmiyor içinde. Hele karşına böylesi zorluklar çıkarsa adrenalın oranının rekor seviyede seyretmesine seyirci kalıyorsun ancak.

Temsil saat 9da. Herkeş mesut, her şey tamam...Warm up, makyaj, kostüm derken saat oldu 8.30. İyicene kıfkıflandım, hepsine başarılar dileyip her zaman olduğu gibi ışık locasına gitmek üzere yola revan oldum. Hiçbir şeyin manuel olmamasına, her bir şeyin bilgisayarla idare edilmesine rağmen temsilde ışık locasında olma saplantımı hala üzerimden atamadım. Salonu aşır fuayeden geçtim. Enteresan, ortada abuk esprilerle birbirine seslenip katır kutur kakhahalarla ile ortalığı çınlatan görevlilerden başka kimsecikler yok. Henüz yarım saat var. Erken?..Vardım yerime, Gülsüm Teyze gülümseyerek beni beklemede.

- Ben de buradan seyredeceğim.
- Sen istedikten sonra...Ya Gülsüm Teyze daha kimse gelmemiş, sence normal mi?
- Takma kafanı...

Allah Allah, cevaba bak. “Takma kafanı”...10 dakika daha geçti. Ne gelen var, ne giden. Ortalığa anmak bile istemediğim bir sıkı yönetim sessizliği hakim. 5 dakika daha geçti, saat oldu 9a çeyrek. Gülsüm Teyze, hala kafanı takma diyeceksen hiç söyleme, çünkü artık taktım bile. Bu ne biçim iş yaa... Kimsecikler yok. Hepsi birlikte başka yere mi gittiler yani?

- Bir dakika, gidip olan bitene göz atıcam.

Gitti. Volta atmaktan başka yapacak şey bulamadım. 5 dakika daha geçti. Kafayı yiyeceğim. Saat bileğim gözüme dayalı, zamanı geriye sayarak dönenip duruyorum. Gitti 5 dakika daha. Hey Yüce Yaradan aklımı koru. Eşekler gibi öğün, çalış, güven, sıkıl, s.k.l kimse gelmesin. Bu utancı taşıyamam, intiharın eşiğindeyim, yöntemine karar veremiyorum. Açılan kapının sesiyle sinirlenerek o yana döndüm, Gülsüm teyze alı al, moru mor girdi.

- Kapının önü ana baba günü. 10 dakikada herkesi içeri alamayız. Gecikeceğimizi hemen kulise bildirin.

Olaya ve bana el koydu. Kapı önü ana babalığı konusunda bilgi alma isteğime aldırış dahi etmeksizin konuştu.

- Hadi gözün aydın, ben şimdi dönerim.

Beni gene bir başıma koyup arkasından kapıyı kapadı, yok oldu gitti. Ana!..Ne matrak iş!..Neyse kabus sona erdi. Güzellerim teker teker derken sürüler halinde akın edip, az önce boynu bükük boş bekleyen koltuklarını çiçek tarlası gibi süslediler.

1.zil, 2.zil, 3.zil, perde... Kuluvallahüahadallahüssamedlemyeludvelem-yuled, perde açıldı, ilk oyun şakırt diye başladı. Sular seller gibi geçti, alkışlarla bitti. Aradan sonra ikincisi de başlayıp bitti, sıra geldi benim belalım “Bi Rüya Bile Göremedim”e. Arada kulise geçip etrafı kolaçan ettim. Her şeyin mükemmel olduğunu düşündüğüm anda tepemizdeki dolunay birden gizlendiği bulutun ardından sıyrılıverdi ve her yanı masmavi, büyüleyici bir ışık seli kapladı. Oluşan olağanüstü atmosferden nutkumuz tutuldu, mükemmel katlandıkça katlandı. Hani vakit olsa sahneye çıkıp Ay Işığı Sonatı eşliğinde şiir okuyacağım.

- Hadi çocuklar, hepinize başarılar.

Soluk soluğa ışık locasına vardım. Gülsüm Teyze yerini almış, beni bekliyor. İlk iki oyun o kadar iyi gitti ve dolunay ışığını öyle doğru bir zamanlama ile patlattı ki, onun da benim gibi zevkten ağzı kulaklarında. Ayıcı'yla Fatma Teyze karanlıkta yerlerini aldılar, perde açıldı, Fatma Teyze'nin baam! vuruşuyla oyun başladı.

Şükürler olsun, gayet iyi gidiyor. Seyircinin sırtını görmekten başka bir şansım olmamasına rağmen tecrübemle hissediyorum ki seyirci çok memnundur ve seyrettiğini beğenmiştir. Oyunun ortalarında, sadece kızların sahnede olduğu, hepimizin korkulu rüyası zorluktaki sahneye geldik. Aslanlarım benim, yaşayın, maşallah gibi kelimeleri sıkça cümle içinde kullanarak merakla oyunu seyrederken, kızların çaktırmadan sol arka kulise doğru baktıklarını fark ettim. Göz açıp kapayınca kadar geçen zaman içinde kızların suratlarına olağandışı bir şaşkınlık hakim olmaya başladı. Yok, yok belli ki bir anormallik var, yoksa çocuklar böyle bir amatörlük öldürsen yapmazlar. Yerimden fırladım, kulisi aramak üzere telefonu kaptım, numarayı çevirirken şaşkınlıktan göz bebeklerim dışarı uğradı, telefon elimden yere düştü, kızların baktıkları köşeden üzerinde Mehter giysisi olan, çam yarması gibi bir adam sahneye girmeye başladı.

- Kim bu adam? Üstündeki kıyafet ne öyle? Çıksın, dışarı çıksın, çıkarsınlaar.

Dövünürken adamın arkası geldi ve anlı şanlı bir Mehter Takımı o vakur ifadesini hiç bozmaksızın üç ileri bir geri sahneye girmeye başladı. Şaşkınlıktan betimiz benzimiz atmış, odada ne edeceğimizi bilemeden birbirimize çarpar dururken, bizim çarpışma sahnemizin çok daha etkileyicisi sahnede cereyan etmeye başladı. Ayıcı'yla Fatma Teyze ne çaldıklarını tamamen unutup mehter marşına eşlik ederlerken, kızlar giderek adamakıllı kalabalıklaşan sahnede mehtercilerin arasında bulabildikleri boşluklara geçip kafa göz yaparak, ne idüğü belirsiz bir takım hareketler yapmaya başladılar. İş iyice çığrından çıktı. Böyle cehennem bir karışıklığa rastlanmamıştır. Gördüklerime, başımıza gelene inanmak mümkün değil. Kulisten uzanan bir iki kulis görevlisinin nafile kolu da adamları sahneden uzaklaştırmaya yetmedi. Yok, ötesi yok, delireceğim. Bizim takım yenildi, mehter takımında tık yok, Onlar kamil kamil yürüyüşlerini tamamlarken çekmekte olduğum göz eziyetine daha fazla dayanamadım, "Perdeyi kapatın, perdeyi kapatın" diye bağırarak odadan dışarı fırladım. Aman Allahım, bu nedir? Seyirci ne düşündü? Belki de anlamamışlardır. Hadi be salak! Binlerce kişinin alayı hamşo sanki!...Bir solukta kulise vasıl oldum.

- Nerede onlar?
 - Buradayız hanımefendi.
 - Buradaymış. Manyak mısınız siz? Benim bilğim olmadan sahneye nasıl çıkarsınız?
 - Siz kim oluyorsunuz da ta oralardan emir vererek perdeyi kapatıyorsunuz?
 - Asıl siz kim oluyorsunuz? Sizi mahvedeceğim. Siz nasıl sahneye çıkarsınız? Ne hakla benim oyunumun içinden geçersiniz? İçine sıçtınız temsilin. Allah topunuzun cezasını versin inşallah.

Sinirden hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bütün çocuklar arkamda bana imanına kadar katıldıklarını belli eden bir rabarba yapmaya başladılar. Adam gayet sakin elini yanındaki göte uzattı, göt ona bir kağıt verdi.

- Bana cevap vermek zorundasınız.

- Buyrun işte cevap burada. Biz istediğimiz yerden geçeriz efendim.
- Hayır efendim geçemezsiniz. Sizi mahkemeye vereceğim.
- Lütfen susup elinizdeki kağıdı okur musunuz?

İsyan ettiren bir kendine güvenle bana bakan adamın elinden kağıdı yırtarcasına kaptım. Ama karanlıkta seçemedim. “Işık yakın” diye bağırdım. Işık gelene dek kendine aşırı güvenen adamın ta gözünün içine parçalayacakmış gibi bakışımı sürdürdüm. Işık yandı. Kağıdı açtım. En üstte Başbakanlık ibaresi ve damgasını gördüm, anlam veremedim, adama baktım, adam kanımı dondururcasına parmağını burnuma uzatarak kağıdı okumamı işaret etti.

“Başbakanlık tarafından tarihinde kurulmuş olan Başbakanlık Çağdaş Mehter Takımı hiç bir özel izne gerek olmaksızın istediği yerden, istediği saatte geçebilir. Bilgilerinize sunarım. İmza, Başbakan.”

Gözlerime inanamadım, söyleyecek sö bulamadım, ellerim titreyerek kağıdı geri uzattım. Adam pis pis sırtarak kağıdı aldı, az önceki göte uzattı.

- Şunu bağırarak bir daha oku da kim olduğumuzu herkes anlasın, dedi.

Göt Atatürk şiiri okuyormuş gibi bağırarak kağıtta yazılanları okudu. Benim yüzümdeki ebleh ve çaresiz ifade hepimizin yüzünü ele geçirdi. “Böyle şey görülmüş müdür? Ne hakla, ne hakla”, diye tekrarlararken gözlerim karardı, bayılmışım.

“ Heey, kendine gel. Ne, ne hakla?” sesiyle kendime geldim. Anlamaz gözlerle ağlayarak etrafıma bakındım. Korkuyla, “ Mehter takımı gitti mi?” diye sordum.

- Hangi mehter takımı? Senin kışın açıkta kalmış, sayıklayıp duruyorsun. Sus da uyuyalım artık.

Eşimin sesiyle yatakta olduğumu ve bi rüya gördüğümü ancak kavrayabildim. Attım yorganı üzerimden, aşağı inip kabus savuşturan bir sigara yaktım, gülümseyerek derin bir nefes çektim.